

АЛЕКСАНДЪР КОЛПАКОВ

МЕЗОННАТА ИГЛА

Превод от руски: Маргарита Стефанова, 1974

chitanka.info

Боноски приседна до масата на Черок и се огледа. В клуба нямаше много хора, само в един отдалечен ъгъл шумеше група пийнали младежи. Зад прозореца в сгъстяващия се мрак святкаха рекламните. От покрива на „Космик тревъл“, по корпуса на най-новата ракета се стрелкаха неоновы букви.

— Защо и къде ще летим? — гадаеше на глас Боноски, гледайки светещия корпус на ракетата. — Към Плутон или по-нататък?

Черок сви рамене. На него никак не му се искаше да участва в този рейс. Той чувствуваше, че босовете замислят някоя опасна игра и в нея ще бъдат заложи не само мезолетите, но и живота на екипажите. Но как да излезе от тази игра? Да откаже, значи да попадне затвора: вече е подписал договор за шест години, а парите за рейса са получени и изпратени на старците.

— Има една спънка — каза Боноски, сякаш прочете мислите му. — Електронната схема на Игла прави грешка в координатите с една милисекунда. Аз проверих.

— Не се ли лъжеш?

— За разлика от хората цезиевият хронометър не греша.

— Спънката е слабичка — произнесе разочарована Черок. — Всичко зависи от това колко ще се отдалечим от Слънцето. Но аз не зная, защото програмата на маршрута ще ни бъде връчена едва на Йо един час преди старта. Но дори да бъде по-рано няма никаква полза. Тази програма представлява голи цифри, от които не можеш да разбереш нищо.

Боноски разсеяно дъвчеше кибритена клечка.

— Щом е така, ти внимателно следи Игла — каза Черок.

— О кей — кимна без ентусиазъм Боноски. Той беше кибернетикът на мезолета, който командуваше Черок.

Двамата излязоха от клуба и мълчешком стигнаха до оживен кръстопът. Черок каза:

— Май че ще намина при Дейвис. Може би ще успее да го убее. А ти?

— Ще се отбия при един приятел.

— Е, хайде.

Докато изпращаше с поглед едрата фигура на Черок, Боноски не забеляза как до него се приближи непознат мъж.

— Здравей, Боноски! — чу той дрезгав глас.

Кибернетикът се обърна и учудено попита:

— Откъде ме познавате?

— Аз работя при Съндидж. Сигурно сте слушали за него.

Кибернетикът мълчаливо кимна, опитвайки се да разбере изплъзващия се поглед на непознатия. Съндидж беше глава на могъща корпорация, конкурент на Дейвис. Боноски знаеше също, двата гиганта на бизнеса водят борба за монопол в транспортното обслужване на Слънчевата система.

— Ето какво... — продължи човекът на Съндидж. — Искате ли да спечелите?

— Какво искате? — Боноски бързо се огледа. Встрани стърчаха двама здравеняка. Сърцето му се сви.

— За кода на неутрино-маршрута Съндидж ще заплати сто и петдесет хиляди монети — изтърси непознатият.

Изуменият Боноски направи крачка назад. „Провокация?“ — съобразяваше трескаво той. — Не трябваше да се поддава в никакъв случай.

— Мислите, че играта не си струва усилията? — усмихна се непознатият.

— Хм, що за чудо е това, неутрино-маршрут?

— А, той нищо не знае, бедничкият... Е, добре, ще ви кажа. Само че, между нас да си остане. — Погледът му накрая се спря върху лицето на кибернетика и Боноски видя две студени зеници.

— Знаете ли какво — внезапно вбесен каза Боноски. — Омитайте се и нито аз съм ви виждал, нито вие мен. Нищо не съм чул, разбрахте ли?

Непознатият се разсмя:

— За провокатор ме взехте, така ли. Глупак сте, така ще ви кажа.

Боноски се обърна и направи крачка, но почувствува, че същите момчета го бяха притиснали плътно отстрани и го побутнаха към събеседника му. „Здравата загазих — унило помисли той. — Няма какво да се прави“.

— Не се плашете — прошепна злобно човекът. — Това са моите момчета.

— Е добре — сподавено каза отчаяният Боноски. — Докладвайте!

— Трябваше по-рано да се съгласите — въздъхна непознатият. — И така, неутрино-маршрутът е пътят, по който ще се движи вашият МРЗ-17. Съндидж би искал да знае що за планета е това, как се нарича и нейните координати. Именно от там преди три години „Космик тревъл“ е донесъл уж неутрино материя.

— За пръв път чувам — искрено се учуди Боноски.

— Колосална работа, приятелю! Един фунт от тази материя дава толкова енергия, колкото всички атомни реактори на страната за година.

— И все пак, аз не зная тайната на кода — честно каза Боноски.

— Няма значение. Вие ще имате в ръцете си електронната програма за Игла. Ние ще я разшифроваме — това вече е наша работа. А вие ще станете богат човек?

Боноски се замисли. Да бъдеш богат е примамливо. Но тук лицето му се изопна. А какво ще стане с Черок? Най-малко би желал да подведе земляка и приятеля си от детските години. Та нали Черок му помогна да се назначи в „Космик тревъл“ и го взе в екипажа на своя мезолет. А желаещи имаше колкото искаш.

Агентът на Съндидж проникателно гледаше Боноски:

— Мислите за секретната охрана на Дейвис? Бъдете спокоен. Не напразно сме избрали вас. Съобразили сме някои неща. За хората на Дейвис вие сте дребна риба. В корпорацията служите отскоро. И през ум няма да им мине да ви заподозрат. Е, добре ли е така?

„Да, — помисли кибернетикът — здраво ме притиснаха до стената. Няма да се измъкна. Но нима е лошо да помогнеш на една акула да излапа друга? Само че какво ще стане с Черок?“

— Дявол да ви вземе — изруга Боноски. — Кажете, какво, къде, кога?

Непознатият облекчено въздъхна:

— О кей. Ще се срещнем утре... — той назова малка уличка на противоположния край на Дейвис порт. — И още веднъж ви напомням, да не хитрувате! Една излишна дума и... — агентът погледна своите момчета, те злобно се ухилиха.

Непознатият направи знак на хората си и изчезна, сякаш се разтвори във въздуха.

Мрачният Боноски се влачеше бавно по пътя за космопорта. Почти до самия вход той срещна Черок. Той също имаше мрачен вид.

— Е, говори ли с боса? — попита кибернетикът.

Черок вяло махна с ръка.

— Дейвис не пожела дори да ме изслуша. „Доволен съм от твоята работа, Черок, но все пак ти си дръвник. Дрънкаш глупости за някаква си милисекунда. А кой ще плаща задържането на рейса?“ — ето какво ми отговори.

— Формен идиот — промърмори кибернетикът. На него сега така му се искаше да бъде отменен рейсът...

Черок внимателно го погледна.

— Какво става с тебе? Защо имаш погребален вид?

— А нищо, нищо особено — избягвайки погледа му измънка кибернетикът.

Връщайки се, Черок си мислеше, че Боноски крие нещо. Момъкът явно беше гузен. После мислите му се пренесоха към предстоящия рейс. Дейвис така и не каза нищо определено за целта на експедицията. Полет по програма, на която кодът е неизвестен! Но нищо не можеше да се направи. До отлитането на екипажа към Йо — шестия спътник на Юпитер, оставаше по-малко от денонощие. Всички инструкции бяха получени. А какво ли ще стане ако плюе на договора? Старците са обезпечени, тях нищо не ги заплашва... Ще избяга някъде в Южна Америка. Черок отдавна бе уморен от рисковани полети и гнетящата опека на невидимата охрана на Дейвис. Какво да измисли? А какво ли ще стане, ако избяга с мезолета на друга планета. Стига само да има няколко съмишленици в екипажа. Но кои? Да открие ли на Боноски? Не, рисковано е. Макар и земляк, все пак е чужд. Главното препятствие е охраната на Дейвис. Опитай се да разбереш кой от мезолетците служи в нея. Известен е само техният шеф Гринвуд. Това е най-важната тайна на корпорацията. Черок въздъхна и плю яростно.

Черок и Боноски се върнаха на Йо три дни след старта. Около МРЗ-17 шумеше водовъртеж от хора и машини. Всички ги тресеше, сякаш приближаваше денят на страшния съд. Черок едва не падна от умора, докато проверяваше безбройните възли и механизми на кораба. Особено щателно той прегледа Иглата на мезона — най-сложното астрофизично електронно устройство. Мина час, втори, а той все още

проверяваше Игла. Накрая стопанката на секцията Индола не издържа и насмешливо попита:

— Да не би да сте се влюбили в Игла?

Черок замълча. Харесваше му това момиче с резки ъгловати движения. Тя бе дъщеря на стария Мохор — главен космограф на корпорацията. Черок беше дочул, че той прави някакви изследвания в областта на Надпространството. Индола бе наследила от баща си пристрастието към науката. Мохор поощряваше това увлечение: сам той не можеше да участва вече в космически експедиции. Индола беше завършила Астрофизическия институт, бе преминала всички изпитания, а сега продължаваше проучванията на баща си.

— Всичко е нормално. Но все пак следете уредите — каза Черок и се отправи към изхода на камерата.

— Забравихте да прибавите „моля“ — викна след него девойката.

А Боноски се измъчваше от мисълта за проклетия неутрино код. Рано или късно всичко ще се разкрие и когато се върнат на Земята, ще си изпати Черок. Дейвис няма да започне да разпитва какво и защо. Ами, ако каже всичко на командира? Не, опасно е. Кибернетикът неволно настръхна, като си спомни заплахата на агента.

После изруга и зачете инструкцията, която му бе предадена от хората на Съндидж.

Подготовката на рейса завърши и Черок реши да почине половин час. Като обходи бавно своя мезолет, той приседна на стъпалото на трапа и започна да съзерцава Юпитер. На фона на черното небе и ярките звезди планетата изглеждаше като огромен светложълт фантом — творение на тайнствени богове.

Дочул сигнала на таймера, Черок неохотно се надигна и тръгна към диспечерската кула, за да уточни детайлите на старта. А след няколко минути остро зазвъняха автоматите, затваряйки плътно входните люкове на кораба. В командната кабина щурманът Алвар внимателно гледаше обзорния екран. Черок седна в пилотското кресло, взе кристалофона и продиктува на работа-летописец: „Стартирам от Йо в шестнадесет нула нула. На борда има тридесет и осем души“. Алвар твърде угодливо, както се стори на Черок, му подаде микрофона на селектора. „Може би и той е агент на Гринвуд. Дявол може да ги

разбере, отлично се маскират“ — помисли Черок. Алвар имаше неизразително лице.

Заработи главният фокус и в кабината се втурна мощен шум. От бясното роене на нуклоните в инвертора се родиха мезонни излъчвания — източник на движението на кораба. МРЗ–17 се обви от призрочни вихри и ускорявайки ход, запълзя към зенита. Като огромна стрела мезолетът се забиваше в черната тъма, посипана с немигащи звезди.

Приведен към илюминатора Боноски следеше как се върти огромният Юпитер. Сърдито повикване го изведе от трансa:

— Оглуша ли? Ето, дръж програмата за Игла. По направлението към Нептун ще я заложиш в блока.

Боноски мълчаливо взе плътно навитата ролка.

— Пак си в лошо настроение — заинтересува се Черок. — Корем ли те боли?

— Не, всичко е о'кей.

По знак на кибернетика операторът Аравак сложи края на лентата в главата. Компютърът звънна, гълтайки неутрино програмата. А в съседната каюта, където работеше Индола, меко запя автоматът на Игла. От нея сега зависеше много. Дълги години докато мезолетът щеше да пътува до неизвестната планета Хикс, Игла трябваше безпогрешно да определя координатите на Слънцето, и нито за момент да не го изгубва от погледа си.

Боноски слушаше пеенето на Игла и мислеше за грешката, която се събира в недрата на компютъра. Прогонил с мъка тази мисъл, той, използвайки отсъствието на Аравак, се зае да дешифрира кода. Увлечен, кибернетикът не забеляза как изтекоха часове. МРЗ–17 гълташе разстоянието, тракаха относителните часовници, съобщавайки, че часът вече е еквивалентен на земния.

— Ти какво се ровиш там? Кой ти е разрешил? — изгърмя зад гърба на Боноски гласът на разярения Аравак.

Кибернетикът трепна. Сърцето му заби, а по челото му избиха капчици пот. Но веднага се съвзе и бавно затвори таблото на автомата.

— Какво си се развикал? Нима не съм главен кибернетик и нямам право да правя това, което смятам за нужно?

Но Аравак нямаше намерение да отстъпва. Очевидно той добре знаеше инструкциите.

— Както искаш, но аз съм длъжен да доложя на Черок.

— Хайде да седнем — процеди през зъби Боноски. — И да поговорим.

Той хвана Аравак под ръка и го поведе към масичката. С лявата ръка натисна скрита ключалка. От тайното шкафче извади бутилка „Астро“. Въпреки строгата забрана, кибернетикът бе успял да пренесе на кораба цели две бутилки. При вида на „Астро“ операторът се оживи, нетърпеливо облиза устни.

— Няма ли да ни заварят? — недоверчиво попита той.

— Изключено — успокои го Боноски, но затвори вратата.

Аравак изпи една чаша и блажено затвори очи.

— Е, какво става при теб? — каза той със съвсем друг тон.

Боноски реши да хване бика за рогата и разказа за заръката на Съндидж.

— Ако ми помогнеш, една пета от сумата е твоя — завърши той.

— Не е съвсем лошо — дълбокомислено изрече Аравак. Но после се изплаши. — Не, опасно е! Уволнението ни е в кърпа вързано.

— Не се страхувай. Никой никога няма да узнае как и защо е бил разшифрован кода. Ти ще мълчиш, аз също.

Боноски му наля още „Астро“. В края на краищата Аравак се предаде.

— Нека бъде твоето, съгласен съм... на една четвърт.

— Карай да върви! — каза Боноски, пращайки мислено по дяволите непредвидения пай.

Мезолетът все повече се отдалечаваше от Слънчевата система. Всичко вървеше нормално и Боноски се успокои. Той беше разшифровал вече курса към целта. На кибернетика му стана ясно, че МРЗ–17 лети към обект Две Зет — загадъчно образувание, за което космолозите предполагаха, че в неговия район се намира зона на Надпространство. Изчисленията на Мохор потвърждаваха това математически.

Назад бяха останали парсеките на пътя и Слънцето, сега мъничко, се държеше устойчиво във фокуса на Игла. Веднъж Черок все пак си спомни за милисекундата и отиде при Боноски.

— Е, как е с отчитането на координатите?

— Всичко е наред — каза Боноски.

Черок захапа пълните си устни:

— Ако е така, добре.

Когато командирът на кораба си отиде, Боноски измъчван от неясна тревога побърза към каютата на Индола. Девојката седеше до тубуса на телескопа.

— Да помогнеш ли си дошъл? Съвсем навреме — кимна тя към купчината фотоленти и магнитни записи.

Кибернетикът отрицателно поклати глава.

— Меланхолия ли те е обзела? — усмихна се язвително Индола. — Е, тогава се пръждосвай. По-добре следи компютъра. Слънцето за част от секундата слиза от кръстчето на Игла. Какво ли означава това?

Боноски замря, дъхът му секна.

— Как така? — сподавено рече той.

В секцията слезе Черок и подаде на Индола бланка с някакви изчисления.

— Провери, моля ти се, изчислението на реактора. Нещо започна да капризничи... и замълча като видя преbledнялото ѝ лице. — Какво става с вас?

Индола показваше Игла, във фокуса на когото тя току що беше погледнала и никак не можеше да изтръгне от гърлото си заседналите там думи:

— Не виж... не виждам Слънцето...

— Какво? — Черок я хвана за ръката.

— Не виждам Слънцето, не го виждам.

Черок се обърна рязко.

— Къде е Слънцето — попита той Боноски. — Защо изчезна?

Кибернетикът беше скован от тъп омерзителен страх.

В този миг в каютата се появи Аравак.

— Това го направи той, кеп! — с ридаещ шепот събщи операторът. — Той! А аз го прикрих. Убийте ме! — и се свлече като чувал на пода.

Боноски и сам беше разбрал, че опитвайки се да разшифрова неутриновия код беше нарушил ювелирната точност на работата на Игла.

Сирените пронизително виеха за тревога. Недоумяващите мезолетци изскачаха от каютите си и се носеха към кабината.

Гърмейки с магнитните си обувки, по коридора бягаше Алвар.

— Какво има? — раздразнено го попита Гринвуд, който току-що беше станал и неговата сънна физиономия изразяваше обида. — Какво е намислил там Черок?

— Не зная — отговори шурманът. — Видях само как Черок влачеше към кабината Боноски. Възможно е...

Без да го изслуша Гринвуд се затича към командната кабина.

Там влязоха и разтревожените мезолетци. Черок съобщи за случилото се.

Гнетящото мълчание продължи цяла вечност. После монтьорът на мезосистемите Антер с изкривено лице се нахвърли върху кибернетика. Но Черок успя да прикрие Боноски.

— Защо го защитавате, кеп? — изръмжа Антер.

„По-рано не бях забелязал неговата войнственост — помисли Черок. — Беше тихичък. Дали не е от охраната на Дейвис?“

А Гринвуд, шефът на „невидимите“, изгуби своя загадъчно-страшен вид и се превърна в обикновен разтреперан дебеланко. Той беззвучно мърдаше устни, опитвайки се да каже нещо. Не по-малко подтиснати бяха и всички останали. Техникът Дадли не успя да овладее нервите си и се опита да се хвърли в пространството. Той беше отворил вече вътрешната камера на катапулта, но оттам го измъкна лекарят Голд.

Черок разбра, че ако не разрежи атмосферата, хората ще изгубят контрол над себе си. Той взе сигналния пистолет и шушнещата бяла ракета се понесе над главите им. Отразила се от купола на кабината, тя се разпиля на цветни огънове. Това помогна. Мезолетците се успокоиха и зачакаха какво ще им каже командирът.

— Как да постъпим с него? — попита спокойно Черок и кимна към Боноски.

— Пратете го по дяволите! — изписка Гринвуд.

Поддържаха го осем души. Черок забеляза, как те се групират около шефа си. „А, ето че се появихте, приятелчета!“ — помисли той и се постара да запомни лицата на агентите на Дейвис.

— Защо трябва да губим ценен специалист? — обърна се командирът на кораба към Гринвуд. — Той ще ни бъде нужен. Ще намерим друга планета вместо Земята.

— Вие сериозно ли говорите? — прозвуча насмешливият глас на Индола.

— Напълно — Черок бавно се обърна към нея.

— Вашата идея не е подходяща. Да се намери планета от земния тип, практически не може. Но аз зная как да намеря Слънцето.

Всички погледнаха Индола с надежда.

— По какъв начин ще ни заведете до Земята? — попита Черок с пресипнал глас.

— Ще ми помогнат добрите стари звезди. Ние съвсем забравихме благородното изкуство на предците. Те са умеели без уреди да намират верния път в океана.

— Всичко това е абстрактно — забеляза Черок. — А по-конкретно?

— Ще отправя кораба по координатите, привързани към Алтаир, Прозион или някоя ярка цефеида. После, когато се приближим, ще се заема със слънчевия спектър.

— Като че ли има логика. Тя е права — неочаквано подкрепи Индола шефът на невидимите. Неговата лунообразна физиономия отново доби самоувереност.

Хората неохотно се разотидоха по своите места. Постепенно предишният ритъм на живота в кораба се нормализира.

Електронните автомати изчисляваха новия курс, даден от Индола. Небесната сфера се въртеше, показвайки някакви неясни граници. На екрана все по-ярко се разгаряше Обект Две Зет и изведнъж без всякакъв преход се превърна в пурпурен пламтящ диск. „Дявол да го вземе, защо така бързо? Като че ли сме глътнали няколко парсека. Или уредите грешат?...“ — съобразяваше Черок. Но автоматите бяха в ред.

После мезолетът започна да прави объркани еволюции, а после на екраните неочаквано изскочи бледозеленият елипсоид на Обект Две зет, поразително променил цвета си. Известно време Черок замаян следеше как на релативистичния проектор причудливо се изменят триизмерните проекции на мезолета в пространството и нищо не можеше да разбере.

С обичайната си насмешлива усмивка Индола повика кибернетика:

— Престанете да се измъчвате, а изчислете разстоянието до цефеидата.

Боноски мълчаливо кимна.

— Осемдесет и девет светлинни години — съобщи скоро той.

— Не е близо — намръщи се Индола. — Но не можем да избираме.

Боноски изкриви устни: съзнанието за вина продължаваше да го гнети. Разбирайки неговото състояние, Индола заговори с наставнически тон.

— Ако си спомняте, от просторите на Вселената Слънцето изглежда, че виси в съзвездието Дева. Сега в това направление има хиляди звезди. Коя от тях е Слънцето ще покаже спектрограмата и матрицата за сравнение.

— Анализ на стотици, хиляди спектри!? Та затова няма да стигне цял живот.

— Нищо. Компютърът ще ни спаси — успокои го тя.

Купчините спектрограми все повече растяха. Без да забелязва умората, Индола изчисляваше матрицата за сравнение. Понякога тя дори заспиваше под монотонния шум на компютъра. Машината изхвърляше поредните хиляди анализа и Индола отново се надвесваше над прозорчето на класификатора.

Веднъж кибернетикът погледна в екрана на Игла и зяпна от учудване. Някъде долу бавно се издигаше мъничък рогат диск.

— Сатурн! — прошепна Боноски.

След половин час Индола вече седеше в кабината на Черок.

— Наистина ли намерихте? — недоверчиво попита той.

— Наистина, Черок. Неутроновата матрица съвпадна. А и такива пръстени като у Сатурн не се срещат два пъти.

— Невероятен успех — каза Черок, изпитвайки двойно чувство.

И така, пак на Земята. Това е хубаво и лошо. Отново в клетката на гнусното битие... И този Боноски! За Игла няма да ме погледят по главата.

Сякаш прочела неговите мисли, девойката каза:

— Нали може мезолетът и да не кацне на Дейвис порт?

— Откъде ви дойде... — почти изплашен започна Черок.

Вместо отговор Индола затисна устата му с дългите си гъвкави пръсти.

— Глупчо.

Черок замига. Пръстите на Индола все още стояха на устните му, но това му харесваше.

— Е, къде ще приземиш мезолета? — повтори Индола.

— Вие какво, мисли ли четете? Да, бих искал да се измъкна от лапите на корпорацията. Пък макар на Южния или Северния полюс.

— Значи работата е наред?

— Искате да кажете... — гласът му секна.

— Вече уговорих всичко с Боноски и Аравак. Те нямат какво да губят: за Игла няма да ги пощадят.

— Но как да започнем?

Тя се наведе и зашепна на ухото му.

После Черок извести по селектора:

— Проба на спирачните двигатели! Всички да се скрият в каютите си!

А на Алвард каза:

— Сега не се доверявам на Боноски. Проследете вие работата на Игла.

— Ест, кеп — щурманът стана и излезе от кабината.

Без да бърза, Черок тръгна към пулта, като включваше ту едни, ту други клавиши. После влезе в каютата на Гринвуд и неочаквано хвана шефа на невидимите за гърлото. Ловко извади от джоба му пистолета и се върна към вратата.

— Що за шеги? — разяри се Гринвуд.

— Слушайте внимателно — каза студено Черок. — Всички са затворени в каютите си, а шифърът на ключалките знаем само вие и аз.

— Какво сте намислили? — заплашително попита Гринвуд.

— Вие трябва да слушате и да изпълнявате. Сега ще включа селектора, а вие един по един ще извикате своите хора. И не се опитвайте да хитрувате, защото аз вече ги познавам.

Тогава в каютата влязоха въоръжените Индола и Боноски.

— Аравак дежури при Игла — каза девойката. — А щурманът е в камерата на катапулта. Нека си почива.

— Аз ще застана до вратата — каза Черок на кибернетика. — А ти пази Гринвуд!

На вратата се показва здравенякът Птил.

— Влезте, моля — каза Индола приветливо.

Птил направи крачка, втора, без да разбира още какво означава напрегнатият поглед на Гринвуд. Но Черок, останал зад него, го удари с ръба на дланта си по тила.

— Моля следващият — без сянка на умора нареди Черок.

След половин час „невидимите“ приспани с наркотични куршуми, кротко хъркаха в каютата за запасни вълноводи. Скоро „заспа“ и техният шеф.

— Е, какво ще правим сега? — попита Черок.

Индола пресметна нещо наум и отговори:

— След около петдесет часа ще навлезем в зоната на наблюдателната станция.

— И ще срещнем суперракетата на Дейвис — мрачно отбеляза Боноски.

— С ракетата ще се заема аз — каза Черок. — А ти ще ми помогнеш.

— О'кей — измъкна кибернетикът.

Почти без да намалява скоростта, което беше голям риск, Черок въведе мезолета в зоната на планетите-гиганти. Пипалата на локаторите трескаво зашариха в пространството. Но странна работа! — на екраните не се блискаха, както би трябвало, преките и отразени импулси. Наблюдателните станции се бяха изпарили. Нямах я и суперракетата.

— Що за дяволия? — недоумяваше Черок.

Междувременно на екраните бяха изплували познатите ландшафти на Земята: Евразия, грамадната чаша на Тихи океан. Студено сияеше шапката на Антарктида.

— Нищо не разбирам — тихо каза Индола. — Ние сме вече на равнището на стационарните орбити! Къде са земните спътници?

Черок сви рамене и включи гасящите двигатели. Мина известно време. Отдавна бяха минали покрай червеното кълбо на Марс и нито една от неговите мощни станции не беше поискала сигнали.

Черок ставаше все по-мрачен. Правейки редица маневри, той изведе мезонета на една от екваториалните орбити.

— Просто съм в неведение — той със съмнение погледна Индола.

Девојката захапа до болка устните си, челото ѝ бе прорязано от дълбока бръчка. Тя напрегнато размишляваше.

— Къде са се дянали всички спътници и станции? — започна отново Черок — или пак е виновна Игла? Може би това не е Земята?

— Всичко е много по-печално! — тихо каза Индола. — Помниш ли как необяснимо скоро се появи елипсоидът на Обект Две Зет?

Изведнъж тя се обърна и погледна към илюминатора.

— Гледайте — почти извика тя — Къде са Великденските острови?

— Не ги виждам. На тяхно място има някакъв непознат масив.

— Това е Източна Пацифида.

Черок стисна с длани слепоочията си.

— Още миг и ще се побъркам. Пацифида е потънала в незапомнени времена... Какво означава това?

— Само това, че ние сме се върнали в миналото!!

— Да, Черок. Нашият кораб се е върнал на Земята през Надпространството. — Индола бавно се свлече на пода. Очите ѝ се затвориха.

— Все едно, аз нищо не разбирам — Боноски с уплаха местеше погледа си от Черок към Индола. — Някакъв кошмарен парадокс.

— И реалността, и отразяващите я закони на науката са пълни с такива парадокси — отговори Индола с уморен глас. — Сега съм длъжна да проанализирам магнитния запис на уреда, който старецът Мохо конструираше през целия си живот. Не напразно той настойчиво ме предупреждаваше: „Внимавай! Следи скоростта на мезолета да не превишава забранената.“ Впрочем аз ей сега... — С гъвкави движения Индола стана и излезе от кабината. Когато се върна, зад нея се влачеше дебел кабел.

— Ето — каза тя, отдъхвайки си. — Присъедини го сега към екрана на релативистичния часовник. — Тя подаде на Черок края на кабела. — Това е изходът от устройството на Мохор, което аз изпитвах.

Черок мълчаливо се подчини. Докато той присъединяваше кабела, Индола говореше и в гласа ѝ имаше безкрайна печал и гордост за баща си.

— Мохор отдавна е създал учението за Надпространството. Но нито един физик в света не знаеше за това. Старецът искаше експериментални потвърждения. И ето ние ги постигнахме... — тя горчиво се усмихна. — Наистина цената е твърде висока. Да, Мохор пресмяташе, че времето в Надпространството може да тече със съвсем

други темпове и в друго направление. Как именно? Затова той конструира Универсон — един вид индикатор на времето. Включвай! — кимна тя на Черок.

На екрана се появи някаква причудлива крива.

— Е, разбира се — каза Индола. — Кривата на Надпространството, по която ние се върнахме към Слънцето. Аз вече прегледах видеозаписа на уреда. Излиза, че моят старец, може би без сам да знае, е създал нещо като палеохронограф. Сега ще видим ландшафтите на Земята от миналото.

Два гигантски ледника се движеха един към друг. Те се сливаха в едно общо ледено поле, закриващо половината от Западен Сибир. Около него се виждаха исполински вълни от чакъл, пясък и глина. Всички континенти бяха приели съвременните си очертания, но все още съществуваше сухопътен мост между Гренландия и Северна Америка, и Азия.

Вероятно със спадането на скоростта на мезолета бавно се е изменял и темпът на инверсия на Времето и пред очите на Черок, Индола и Боноски някои палеографически картини се наслояваха върху други. Те ту показваха милион години назад, ту се връщаха в настоящето. И се получаваше така, че на фона на величественото явление като генезисите на Балтийско, Карско, Егейско и Червено море се появяваха смътно последните хилядолетия на антропогена: формирането на съвременния климат и растителния и животински свят. После някъде в дълбините на екрана започнаха да се топят ледовете на Арктика. Непрекъснато се повишаваше нивото на световния океан... После тези кадри се изтриваха и записът показваше късчета от далечни епохи. Ту Гренландия покрита с гори от хлебно дърво, ту Британските острови като царство на палещи пустини, ту топлите морета от полярния кръг, по бреговете на които се зеленееха джунгли.

Записът се скъса при четиридесетото хилядолетие преди нашата ера и съответствуваше на момента, когато мезолетът бе стигнал околностите на Слънчевата система.

Черок уморено се отпусна в креслото. По лицето му избиха червени петна, ръцете му трепереха.

— Трябва да се приземяваме — каза Индола. — Не можем вечно да се въртим!

— Да, разбира се — въздъхна Черок. — Трябва да кацнем. Но преди...

Той не се доизказа и протегна ръка към цифровия код на пулта. С шифровани импулси той отвори тези каюти, на чиито стопани се доверяваше.

— Елате в командната кабина — говореше той по селектора. — Важно известие!

Сред дошлите бяха Алвар, Голд, Аравак и техникът Дадли. Черок каза:

— Извинявайте, момчета, че ви държах затворени... Така трябваше. — Той разказа за Гринвуд и неговите „невидими“ — Нека докато те спят ние да изберем място за кацане и бъдещ живот.

— Не разбирам — студено каза Алвар. — Нима Дейвис порт е затворен за нас? За какъв живот говорите, кеп?

— Аз още не съм ви съобщил най-важното... — Черок стана и се приближи към мезолетците. — Беда, момчета. Макар че Индола изпълни обещанието си и доведе кораба до Земята, но... — той рязко посочи с ръка встрани от главния екран. — Гледайте по-внимателно! Виждате ли? Там е Африка, тук е Америка... Средиземно море. Това е Земята. Но ние сме попаднали в епохата на мастодонтите, през четиридесетото хилядолетие преди нашата ера.

Хората го гледаха с недоумение. Те сякаш бяха онемели.

— Не грешите ли? — сподавено попита Алвар. — Прилича ми на шега или кошмар.

— Аз бих могъл да сгреша, но не и хронограмата — възрази Черок, а Индола мълчешком включи екрана на палеохронографа.

— Ето доказателството! — възкликна тя. — Някой вижда ли Беринговия пролив? Няма го... Има провлак между Азия и Аляска. Всеки от вас знае кога е съществувал.

Хората разтреперани се заоглеждаха. Някой се втурна към илюминатора. Да, Берингов провлак обраснал в гори.

— А сега да поговорим за хората на Гринвуд — каза Черок, обръщайки се към мезолетците — докато те спят, ние ще ги пренесем в разузнавателната миниракета и ще ги оставим в кръгова орбита. Никъде не могат да отидат. А като дойде време, ще приземим миниракетата с радиокоманда. Мисля, че като се запознаят с

положението, ще станат по-сговорчиви. Кой не е съгласен с мен? — Черок погледна часовника.

Мезолетците свиха рамене. Всички те от години познаваха своя командир, обичаха го по своему и го уважаваха.

Индола безучастно следеше, как на обзорния екран постепенно намалява силуетът на миннракетата. Девојката беше тъжна. Какво бе станало? Да, това беше Земята, родната планета. Но те бяха умрели за своята епоха, която е там някъде в бъдещето, зад хребетите на хилядолетната. А на Земята сега бродят само орди от първобитни същества. За тях мезолетците са нещо като хора от друга планета.

Тук тя си спомни за Мохор и сърцето ѝ се изпълни с възхищение. Нейният старец наистина бе успял да измисли вълшебен уред. Тя не е успяла да разчете още всички записи, а там навярно са запечатани поразителни неща.

Индола отметна надвисналия над лицето ѝ кичур коса и погледна Черок, който седеше в своето кресло и внимателно изучаваше показанията на Навигатора.

Дълго и щателно преценяваше той къде да приземи мезолета. Долу се бе разпростряло морето на зелената джунгла. Блесна лазурната повърхност на Караибско море. „Тук някъде — помисли Черок. — Например на юг от Рио Гранде“.

Около кораба, замрял върху голяма поляна, имаше непроходима гора. Неподвижният въздух бе наситен с непознати миризми. В тишината на доисторическата гора се криеше движение на велики сили, а чистото, незадимено небе навяваше чувство на покой.

Болшинството от мезолетците се въртяха около трапа и не се решаваха да се отдалечат от кораба. Само Голд, Черок и Индола се отправиха към близкия хълм. Изведнъж от гъсталака изскочи невидан звяр. Неговата бронзова кожа искреше под слънчевите лъчи. Звярът приличаше на гигантска пума. Горящите очи на животното се спряха на нажежената още грамада на мезолета. Звярът подуши с нос, пръхна недоволено и гъвкавото му тяло изчезна в храстите.

— Вие, Индола, бяхте казала, че трябва да хвърлим оръжието. Не трябва да правим това — промърмори Голд.

— Вярно — каза Черок.

Но той мислеше за друго. Добре, да допуснем, че тук ще бъде основната база. Те ще направят бронирани жилища със заключен екологичен цикъл. А после? Хората на Гринвуд не могат вечно да се въртят. Как ще се отнесат те към възвръщането на първобитната Земя? Единственият изход е да живеем в мир.

До Черок безшумно се приближи Индола. Той видя нейните сиви очи и всичко наоколо просветна. Той разбра, че девойката се радва. Тя просто поглъщаше земната топлина, светлината, миризмата на гората и шума на далечното море.

— Теб те гнетят мисли за миналото? — попита нежно тя.

— За бъдещето — уточни Черок и сложи ръце на раменете ѝ.

— Струва ли си да мислим за това? Старецът Мохор ни подари уред. На записите на палеохронографа са запечатани истински картини от лика на Земята през различни епохи. Ние ще ги предаваме от поколение на поколение, след като сме ги допълнили с лични наблюдения. А аз мечтая да съставя подробна палеографична карта на планетата. В нея ще има ритмите на климата и колебанието в равновесието на водните маси, смяната на типовете ландшафти от докембрия до антропогена, фазите на образуването на „средиземните морета“, разцветите и угасването на флората и фауната...

— Стига — ужасен се пошегува Черок.

— Достоинствата на моята карта са неоспорими — това ще бъде самата действителност! Хората от бъдещето, откъдето сме дошли, ще я видят. Трябва да я видят!

— Аз също бих искал да вярвам — сериозно каза Черок.

Настъпи прохладна вечер. В тъмнеещото небе се показва хладният сърп на Луната и всичко стана познато, привично. И тук Черок с пронизителна ясност осъзна: това е Земята. Тя е дала живот на всички хора. И заради нейното бъдеще си струва да се живее.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой 5/1975 г.

Преводът е със съкращения. Разказът е публикуван под псевдонима „Лен Кошевой“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.